

långt afbrott i föredraget, hvarest talaren åter fortfor):
 "Under det jag står här ombrusad af detta högtidliga löftes
 mäktiga vågor, framträder för min själ en bild, så gigantisk stor, att jag nästan förfäras att frammana den inför eder; men äfven så stor, att ingen kan misstänka mig för att förbise den utomordentliga skillnaden både i afseende på personerna och situationen. Jag vill därför framställa densamma, ty det är godt att hafva ögonen fästade på det stora; derigenom vexer det lilla. Det stille, hvarest vi äro församlade, är nu en rikt smyckad festsal; i går var det ett ridhus. Välan, mina herrar, det var i ett sådant hus, Bollhuset i Versailles, som, för mer än ett halft århundrade sedan, en skara af män, utgångna från olika delar af deras sönderslitna och ödelagda fädernesland, sent en afton trädde tillhoppa och aflade en högtidlig ed, att de skulle förblifva tillsammans tills de hade frälst deras fädernesland. De höllo sitt löfte, och den der aftonen blef ett af de stora momenten i världshistorien, ett af dess betydelsefulla ögonblick, som beteckna epokerna i människighetens utveckling.... Lofven J, att vilja hålla tillsammans tills vi räddat vårt fädernesland? Vet en J, att edert fädernesland icke är den eller den ängden, utan hela det stora skandinaviska Norden?... J svaren mig "Ja". Välan då, gån och hållen edra ord! Utrusten edra själar och bereden edra sinnen, att i handling fullborda, hvad J här hafven lofvat — först och främst i det, som ligger eder närmast, i andans och vetenskapernes värld; men också, i den mån J kommen in i det praktiska lifvet och kallens att deltaga i dess funktioner, i verklighetens rike!!! Det är detta löfte, detta förbund, som vi nu vilje besegla med ett Hurrah för Nordens enhet!"

Då talaren slutade detta mästerliga föredrag och nedsteg från talarestolen, lyftades han på nordiskt sätt upp på skullrorna och bars i triumf omkring i festsalen.

Professor Höyen föreslog derefter uti följande genialiska och varma föredrag en skäl för konsten i Norden:

"Mina Herrar!

Ibland namnen, som smycka sköldarne här i festsalen, namn, som äro dyrbara för hvart och ett af de tre nordiska landen, dyrbara för hela Norden, äro tre, på hvilka jag i detta ögonblick önskar få fästa eder uppmärksamhet:

Det är Svensken Sergels, Norrmannen Dahls och Dansken Thorvaldsens.